

Al Ferran Casas li agrada “la relació amb la gent” i potser per això va escollir, ara fa més de 30 anys, els estudis de dret. La seva és “una professió que es basa en un aspecte que t’ha d’agradar i que són les relacions humanes. La vocació ve després.” Aquestes relacions humanes tant inclouen el tracte directe amb el client com la cooperació amb els altres membres del despatx. Per això, doncs, ell no optaria mai per fer de jutge: “Una vegada un jutge em va dir que el pitjor per a ells és la soledat. Quan has de dictar una sentència estàs sol, no t’ajuda ningú, i això és terrible. Tenen molta responsabilitat a les mans sobre temes que moltes vegades no han viscut. Bàsicament veuen papers, i aquest per a mi és un defecte de la justícia espanyola. La realitat es veu a través dels despatxos i això és el que fa que es puguin equivocar. Jo no m’hi veig de cap manera.”

Ara bé, de segur que el fet que el seu pare també fos advocat el deu haver influït. “Estava especialitzat en arrendaments rústics, havia escrit llibres de dret i li feien consultes altres professionals d’Espanya. Ara aquesta manera de fer ha desaparegut perquè els advocats ja no són patriarques i perquè es treballa en equip. Si no ho fas així, no podràs donar el servei ni la rapidesa que la gent demana. A més avui el client vol que li solucionis un problema, de manera que has d’incorporar altres professionals per poder tocar tots els camps.”

El nostre entrevistat treballa tant a Valls -on exercia el seu pare- com a Tarragona, i els àmbits que més toca són el dret d’empresa -“s’ha anat consolidant cada vegada més”-, el familiar, el civil i, en menor mesura, el penal: “No en som especialistes tot i que en toquem força coses. Treballem el penal relacionat amb la circulació i tots els casos que ens arriben pel torn d’ofici, que exerceixo a Valls.”

En dret familiar en Ferran té molta experiència: “Des que vaig començar a exercir que l’he tocat, encara que llavors no existia la Llei del divorci i la gent s’havia de separar en un tribunal eclesial. Hi ha casos molt delicats en què has de fer de psicòleg i posar-hi molta comprensió i afecte. En altres, es va molt al gra. Segons com enfoqui el client el tema, serà més o menys dur.” També porta casos familiars una advocada del bufet: “La dona en general té una sensibilitat especial i diferent de la de l’home. Ara, jo no faria distinció i crec que el tema el pot dur igual un home que una dona sempre que sàpiga quin terreny trepitja.”

La filosofia dels seus despatxos és “defugir els jutjats i tendir als pactes extrajudicials.” En Ferran sap que entre els ciutadans “la justícia té mala fama, però jo no posaria al mateix sac tota la justícia. Hi ha molts jutges, funcionaris i jutjats que funcionen bé, igual que n’hi ha que funcionen malament i aquests són els que es veuen més.” Aquesta fama s’explica “per la lentitud. El ciutadà es posa nerviós, perd la paciència i veu que no se li resolten els problemes. Si fos més ràpida, nosaltres tindríem més feina -molta gent no ve perquè sap que el seu tema s’arreglarà molt tard- i seria més justa.”

Un sistema amb futur és la mediació: “És una altra manera de solucionar els problemes des del punt de vista jurídic. El que passa és que no és coneguda pels propis advocats, ni per la gent, ni està prou regulada. La societat només coneix la mediació laboral i familiar, pe-

rò hi ha molts altres casos que són susceptibles de mediació i jo crec que en un parell d’anys esclataran.”

En Ferran qualifica el costum d’anar a l’advocat de Barcelona de “qüestió psicològica. La gran ciutat encara tira i molta gent creu que a Barcelona tot és millor: les botigues, els metges... i els advocats. Els professionals de comarques tenim les mateixes capacitats que els de Barcelona i el servei és el mateix. Aquella mentalitat, però, va canviant perquè fa uns anys encara era un fet més acusat.” Igualment evoluciona el concepte que té el ciutadà de la tasca de l’advocat: “Cada cop més la gent ve a informar-se. Encara hi ha qui ve quan no hi ha res a fer perquè ja ha signat papers de qualsevol mena, però van en augment els qui vénen a consultar abans de fer res. Recordo que quan vaig començar a exercir els advocats grans deien que pràcticament no hi havia consultes i que tot acabava en plet.” En tractar amb un nou client, “el bon professional ha de mirar fredament el tema. El client no sempre té la raó i nosaltres hem de dir el que objectivament pensem. Si creiem que té raó i podem solucionar el tema sense anar al jutjat, millor. Jo he dit més d’una vegada al client que anava errat i la majoria ho entén i en endavant ve a consultar abans de fer res. En ocasions també li he recomanat que, si no veu clar el meu consell, vagi a consultar un altre professional. Afegeixo que conscientment no l’enganyaré mai; puc equivocar-me, però no enganyar-lo.”

En aquells casos que van a judici i es perden, “llegeixes la sentència i et quedes amb una sensació de deserció. Es produeixen dues situacions segons si el judici t’ha sortit més bé o menys. Si no t’ha funcionat prou bé, ja tens una explicació. Però si havies fet una feina ben feta, rebre aquesta sentència resulta molt dur. Al meu despatx, per exemple, vam tenir dos casos que vam perdre però que havíem portat molt bé i el propi jutge ho va reconèixer. Aquests moments resulten molt durs perquè tu creies en allò, si no haguessis cregut que podies guanyar el plet no l’hauries començat. Que facis una feina ben feta i no et donin la raó et dol. A més, després ve comunicar el resultat al client i que ho entengui.”

Actualment els jutjats limiten l’accés a la informàtica: “A mi no m’agraden gaire aquestes màquines però les utilitzo i puc dir que van bé, per modificar documents i per consultar jurisprudència. En el futur s’hi enviarien els documents per internet, malgrat que ara no es permet ni el fax. El primer pas són les firmes electròniques, que la llei ja contempla.”

Ara fa 30 anys, en Ferran Casas va fer passantia a dos despatxos de Barcelona, amb Manuel Bursón del Río, primer, i amb Pere Terés Quiles, després. Aquest últim fins i tot li va proposar que s’hi quedés però ell va optar per tornar a Valls. Als qui fan la passantia amb ell els transmet allò que “vaig aprendre de Jordi Solé Tura: que és millor consultar que memoritzar i que sempre has de saber on trobaràs la informació que t’interessa.”

El nostre advocat té un fill que, com el pare i l’avi, també es diu Ferran. Encara és massa d’hora, però, per saber si voldrà exercir d’advocat. Si seguís els passos de la Mercè, la seva mare, el que seria és un bon biòleg.

“Una vegada un jutge em va dir que el pitjor per a ells és la soledat: quan has de dictar una sentència estàs sol, no t’ajuda ningú, i això és terrible”

Ferran Casas - Valls (Alt Camp)